

Mossèn Oliveras i la capella de la Renclusa.

En el llibre "L'Aneto i els seus homes" de Jean Escudier, del qual mossèn Jaume Oliveras en feu el pròleg de la primera edició, ens explica "... que a l'agost de 1951 pujava lentament l'últim coster abans d'arribar al xalet de la Renclusa. Ja tinc massa anys per poder-me enfilars amb la lleugeresa d'abans, però la il·lusió de poder celebrar missa a la Renclusa en la festa de la Mare de Déu de les Neus, patrona d'aquella capella, em va donar forces una vegada més per complir el meu desig."

Mossèn Oliveras també explica que la Renclusa era habilitada de nou, i que el C E de Catalunya hi duia a terme un magne campament Hispà-Francès per commemorar aquell fet i també de la col·locació d'una creu monumental al cim de l'Aneto. I que fou en aquella ocasió que va tenir l'avinentsa de conèixer a Jean Escudier "l'home que més ha treballat per divulgar els anhels i les vicissituds dels descobridors i conqueridors de l'Aneto."

En aquell pròleg també esmenta el record de la seva primera ascensió a l'Aneto el 1906, que ja vam comentar en aquest butlletí, i com van evitar aleshores la temuda gelera. Així com fa record de la darrera ascensió al cim l'any 1949 de la qual no dona cap detall, però que coneixem gràcies a una crònica que fa Francesc Piqué, un nebot seu, en un llibret editat en ocasió de les Noces de Plata de la Parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús de Barcelona l'any 1956.

Allà Piqué ens explica que "...després de molts esforços assolírem el cim. Els acompanyants, cansats, no podíem comprendre com Mossèn Jaume, mig malalt, sense menjar, i amb 72

anys havia pogut portar a terme aquella ascensió, precisament en un any que les condicions de la gelera, la feien especialment difícil. Solament la fèrria voluntat de sempre, li va permetre

La Renclusa 1916. Foto: Fundació Mauri

realitzar aquell esforç extraordinari."

Després d'aquella darrera ascensió va continuar pujant cada any a la Renclusa, per la Mare de Déu de les Neus, fins l'any 1954 que va dir adéu definitivament a aquella capella que havia estat la il·lusió de la seva juvenesa.

Però mossèn Oliveras no explica com i des de quan li vingué aquella especial predilecció pel massís de les Maladeta, i concretament per l'Aneto, cim al qual s'encarà per primera vegada als vint-i-nou anys en l'ascensió de 1906. Ascensió, recordem afrontada amb gran irres-